

ДИНАМІКА ПОСАДОВОЇ ЗЛОЧИННОСТІ СЕРЕД ПРАЦІВНИКІВ МІЛІЦІЇ ТА КРИМІНАЛЬНОГО РОЗШУКУ УСРР ЧАСІВ НЕПУ

У статті розглядаються зміст та динаміка посадової злочинності серед працівників міліції та розшуку за умов нової економічної політики як складова проблеми кадрового складу правоохоронних органів УСРР. Розглянуті можливі причини посадових правопорушень правоохоронців та окреслені соціальні наслідки подібних дій.

Формування радянської правоохоронної системи наражалося на значні труднощі, пов'язані із кадровим наповненням міліції та кримінального розшуку. В силу докорінної зміни бачення ролі та функціонального навантаження органів правоохорони, їх лави повинні були поповнитися носіями нової ідеології. На ділі цей процес виявився доволі складним через низку причин як структурно-організаційного та правового характеру, так і в силу ситуативних та повсякденних явищ. Одним з аспектів кадрової проблеми правоохоронних органів 1920-х років було питання дисциплінарних порушень та посадової злочинності. Міліція, якій відводилася роль провідника настанов нової влади на місцях, її офіційного представника, повинна була дбати про свій імідж, оскільки злочини серед її представників мали резонансний характер та суттєво впливали на ставлення населення до радянської влади в цілому та її окремих установ.

Питання кадрового насичення правоохоронної системи не оминалися у радянській історіографії, привертають вони увагу і сучасних фахівців. Однак мусимо визнати, що характер подання інформації та зроблені у публікаціях акценти суттєво вирізняються. Через специфічне ставлення до «тіньових сторін» радянського суспільства, непорушності позитивного іміджу представників владних структур, історія органів правоохорони, що знаходилися на передньому краї боротьби з цими явищами, здебільшого мала характер «парадності» та «ювілейності», не несла в собі системної інформації про справжню повсякденну діяльність тощо, хоча й містила дані щодо соціально-демографічного портрета правоохоронних органів, чисток та їх наслідків тощо [1], [2]. Але при побіжному визнанні «допущених помилок» головний акцент робився на «самовідданості та ефективності», «оздоровленні лав міліції» та «поліпшенні роботи» [3]. Означену традицію в цілому продовжують і декотрі сучасні видання [4]. Однак маємо й нові потрактування означеної проблематики, що базуються на сучасних підходах, зокрема методичному інструментарії соціальної історії та історії повсякдення, включно із сучасними методами роботи з текстами, антропологічному підході тощо [5-9].

Питання посадової злочинності у правоохоронних органах нерозривно пов'язане із загальними проблемами її структурного оформлення та специфікою формування кадрового складу. До початку 1920 року не існувало загальної схеми побудови міліцейських апаратів, не працювала централізована система керівництва. Міліцейська структура встановлювалася на місцях та відрізнялася примітивністю та різноманітністю. Певним кроком до впорядкування правоохоронної діяльності та структури відповідних органів стало відтворення НКВС УСРР шляхом об'єднання відділу внутрішнього управління та управління уповноважених робітничо-селянської міліції РСФРР Постановою Президії ВУЦВК від 19 лютого 1920 р. На місцях діяли відділи та управління НКВС

губернських та повітових виконкомів рад. Керівництво НКВС спочатку здійснював голова РНК УСРР Х.Г. Раковський (за сумісництвом), а з травня 1920 – В.П. Антонов-Саратовський [10]. На момент відновлення НКВС УСРР у 1920 р. у його відання було передано повітово-міську міліцію. Також при НКВС УСРР у березні 1920 р. були сформовані відділи залізничної та водної, річкової й морської міліції. У квітні 1920 р. кримінально-розшукову міліцію, що знаходилась до цього часу у віданні органів юстиції, було передано до НКВС. На її основі постановою РНК УСРР від 3 квітня 1920 р. при всіх губернських управліннях міліції, а також в містах із населенням не менше 40 тис. мешканців, були створені відділення карного розшуку [11]. В цьому ж місяці при НКВС УСРР розпочав функціонувати відділ примусової праці. Та у вересні 1920 р. було сформовано промислову міліцію, основою якої стала «вільнонаймана дружина», котра до цього часу створювалася з ініціативи керівників підприємств [12], [13].

В середині 1920 р. було встановлено і структуру міліцейських апаратів на губернському рівні: губернське управління міліції, відділення карного розшуку, відділення промислової міліції та політичне бюро [14].

Означені організаційно-структурні процеси супроводжувалися розв'язанням кадрового питання. На цьому початковому етапі становлення правоохоронної системи відбулося значне кількісне розростання її кадрового складу (на момент введення непу, у 1921 р. міліція та кримінальний розшук України нараховували 189 тис. працівників, кількість яких у 1924 р., після низки скорочень та чисток, зменшиться вдесьтеро) [15].

Однак надмірна кількість не розв'язувала проблеми із якістю кадрів: «Крім загальних причин поганого зв'язку з повітами, відсутності міцної революційної влади на місцях, наявності організованого бандитизму..., присутності у лавах кустарно, місцевими силами й нашвидкуруч сформованих міліцейських загонів ненадійного елемента у вигляді колишніх вартових, стражників та просто бандитів, командному складу прийшлося долати ще одне специфічне явище – небажання здорового робітничо-селянського елемента вступати в міліцію – результат матеріальної незабезпеченості міліціонерів, небезпечності самої служби й певного упередження з боку населення стосовно навіть самого звання міліціонера, не кажучи вже про інші труднощі міліцейської служби – кількість робочого часу, постійне нервово напруження, значна індивідуальна відповідальність навіть молодших працівників міліції» [16].

Неукомплектованість штату та низька якість прибулих кадрів на цьому етапі відчутно давалися взнаки. У зв'язку з цим велися активні пошуки джерел поповнення кадрового складу. На практиці це породжувало нові ситуації та неочікувані проблеми. Так, приміром, в Одеській губернії, начальник губернської міліції звернувся до губернського партійного комітету й профспілки та на рівні районів – до райвиконкомів та райревкомів із проханням командувати членів партії у лави міліції. У підсумку міліція отримала несподіваний результат – «приплив товаришів для заняття командних посад при вкрай незначному поповненні лав молодших міліціонерів» [17]. Не спрацьовувала й агітація, як усна, так і письмова – охочих вступити в лави міліції було небагато. Тож її якісне наповнення залишало жадати кращого.

За умов введення нової економічної політики погано забезпечена, роздязнена та невзута міліція, яка при цьому мала доволі значну владу на місцях, зіштовхується з цілою низкою спокус, які й підштовхували її працівників до посадових злочинів. Коріння останніх вбачали у матеріальній незабезпеченості міліції, існуванні її на межі голоду: «Неналагодженість продовольчого апарату, яка викликає абсолютну матеріальну незабезпеченість міліції, слугує товкачем щодо скоєння злочину для окремих працівників міліції, що втрачають волю через спокуси. Майбутня компанія рішучої боротьби зі спекуляцією, як відкритою вуличною, так і приховано підпільною, збільшить відсоток злочинності в міліції, оскільки остання є органом, що безпосередньо проводить

цю боротьбу» [18]. Як можливий захід щодо посилення якості роботи міліції стосовно виявлення спекуляції, з одного боку, та зниження показників посадової злочинності, з іншого, пропонувалося ввести натурально-преміальну систему за рахунок реквізованих та конфіскованих продуктів. Однак останнє не знайшло активного відгуку керівництва на початковому етапі введення непу. Натомість кадровим питанням зайнялися у інший спосіб – апарат міліції та кримінального розшуку скорочувався трохи більше ніж вдвічі, а самі працівники у 1920 – 1921 рр. пройшли першу «чистку» – перегляд особового складу з метою виявлення та звільнення ненадійних чи злочинних елементів [19].

Через відсутність систематичної та уніфікованої звітності сьогодні важко встановити загальноукраїнські показники посадової злочинності до 1922 р. Головним управлінням міліції УСРР у річному звіті ставилися під сумнів навіть цифрові дані за 1922 – 1923 бюджетний рік з тих самих причин. Однак у подальшому налагодження та стандартизація звітної документації дозволили оперувати більш певними цифровими даними. Загальна динаміка посадової злочинності за даними щорічних звітів міліції та розшуку УСРР виглядала наступним чином (табл. 1) [20-22].

Таблиця 1 – Стан та динаміка посадової злочинності серед працівників робітничо-селянської міліції УСРР у 1923 – 1928 рр.*

Найменування злочинів	1922/23	1923/24	1925	1926	1927	1928
	абс. кількість / % від заг. кількості працівни- ків	абс. кількість / % від заг. кількості працівни- ків	абс. кількість / % від заг. кількості працівни- ків	абс. кількість / % від заг. кількості працівни- ків	абс. кількість / % від заг. кількості працівни- ків	абс. кількість / % від заг. кількості працівни- ків
Зловживання владою, недбале ставлення до служби	730 1,9%	465 2,6%	546 3,0%	719 3,4%	2104 8,5%	1846 7,1%
Привласнення, хабарництва, розтрата, фальшування	320 0,8%	338 1,9%	366 2,0%	234 1,1%	343 1,4%	341 1,3%
Самовільне залишення служби	1000 2,6%	651 3,7%	307 1,7%	356 1,7%	143 0,6%	134 0,5%
Разом	2050 5,3%	1454 8,2%	1219 6,7%	1309 6,2%	2590 10,5%	2321 8,9%

Попри те, що у кожному щорічному звіті зазначалося, що посадова злочинність серед працівників міліції й розшуку зменшується [23-25], загальний розгляд цифр за вказаний період дозволяє зробити дещо інші висновки. Перша категорія злочинів – зловживання владою, недбале ставлення до служби – виявляла стійку тенденцію до

¹ Дані за 1923/24 роки у Головному управлінні міліції УСРР ставили під сумнів через погане налагодження статистичної справи у правоохоронних органах. У подальші роки статистика є в цілому достовірною. Таблицю складено без даних щодо пияцтва та хабарництва, по яких дані окремо подавалися не кожного року, що в цілому занижує середній відсоток звинувачених у посадових злочинах працівників міліції та кримінального розшуку від загальної кількості працюючих.

зростання (за виключенням 1928 р.). Доволі стабільним, незважаючи на несуттєві річні коливання, залишається відсоток звинувачених міліціонерів та працівників розшуку у привласненнях, хабарництві, розтратах та виготовленні фальшивих документів, довідок тощо, який коливається у межах 1,5 – 2%. Стійку тенденцію до зменшення мав такий показник, як «самовільне залишення служби». Останнє може бути непрямим свідченням професіоналізації роботи правоохоронної системи, підтягнення у дисциплінарному відношенні її працівників.

Наявні документи дозволяють виявити також територіальну та статусну специфіку злочинних дій (табл. 2) [26], [27].

Таблиця 2 – Дані про посадову злочинність в міліції та розшуку УСРР у 1923 – 1924 рр. (по губерніях та видах злочинів)

Найменування губернії	Зловживання владою	Упускання заарештованих	Хабарництво	Пияцтво	Крадіжки	Самовільне залишення служби	% від загальної кількості працівників	Разом
Харківська	27	16	25	87	25	37	13,8%	217
Полтавська	16	26	14	50	34	76	22,6%	216
Катеринославська	22	39	32	40	17	176	26,0%	326
Донецька	42	41	33	48	22	54	17,6%	240
Київська	34	56	32	65	18	162	17,9%	367
Чернігівська	19	18	5	54	2	30	16,1%	128
Подільська	9	18	16	20	4	28	12,5%	95
Волинська	9	23	18	23	8	69	35,0%	150
Одеська	20	30	29	28	4	19	7,7%	130
Разом	198	267	204	415	134	651	16,5%	1869
% від загальної кількості злочинів	10,6%	14,3%	10,9%	22,2%	7,2%	34,8%		100%

Виходячи з цих даних, можемо проранжувати губернські відділення міліції та карного розшуку за рівнем посадової злочинності (рис. 1) [28].

З наведених у таблиці та схемі цифр, по-перше, бачимо, що рівень та характер посадової злочинності мав свою територіальну специфіку. Так, трійку «лідерів» склали Волинська, Катеринославська та Полтавська губернії, що демонстрували найбільші відсотки посадової злочинності з урахуванням загальної кількості працюючих у міліції та кримінальному розшуку на губернському рівні. По-друге, можемо порівняти загальну структуру посадової злочинності по губерніях. Якщо в цілому домінували такі види порушень, як пияцтво та самовільне залишення служби, то, приміром, в Донецькій та Київській губерніях більше, ніж у інших губерніях, зловживали владою. У Київській, Донецькій та Катеринославській у заарештованих очевидно було більше шансів втекти. Хабарництвом були заражені Катеринославська, Донецька, Київська губернії. Рівень пияцтва найвищим був серед міліціонерів Харківської та Київської губерній. На крадіжках більше за все міліціонерів спіймали у Полтавській губернії. Та найменш дисциплінованими виявилися працівники Катеринославської та Харківської губерній.

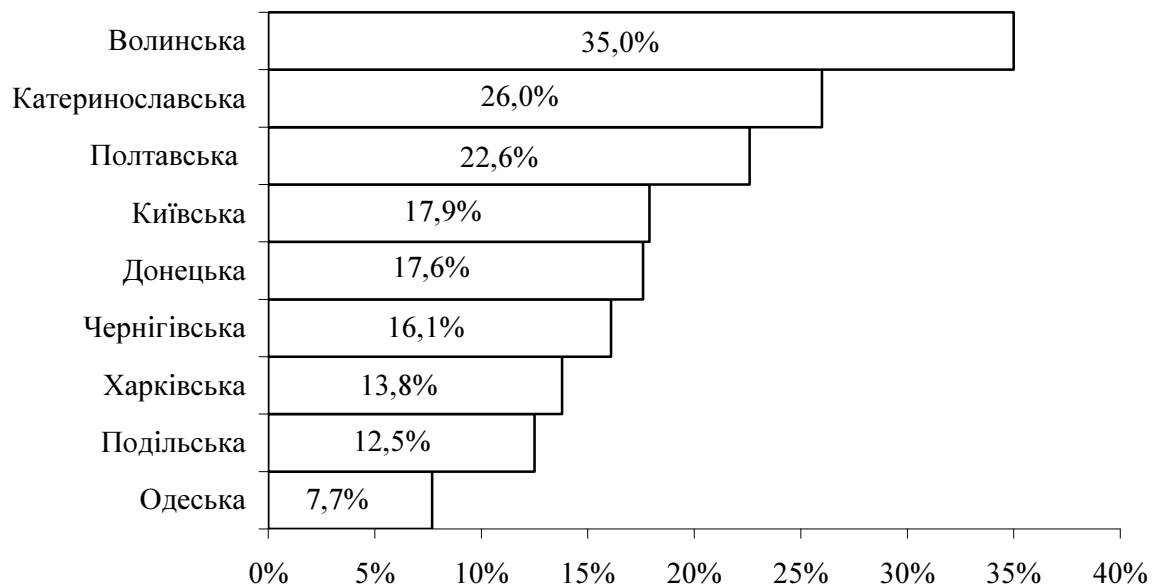


Рисунок 1 – Рейтинг губернських відділень міліції та кримінального розшуку УСРР у 1923/24 рр. за рівнем посадової злочинності

На жаль, на сьогодні ми не можемо відстежити означену статистику у динаміці – у звітах за наступні роки інформація про дисциплінарні порушення та посадову злочинність серед працівників міліції та розшуку подається без прив'язки до певної території. Натомість маємо інший цікавий вимір тогочасного розгляду означеного явища – за статусом обвинуваченого у організації (табл. 3) [29].

Таблиця 3 – Причини звільнення з лав правоохоронних органів за окремими категоріями працюючих у 1925/1926 рр.

Причини звільнення	Старший склад міліції (%)	Молодший склад міліції (%)	Працівники розшуку (%)
Хабарі, розтрата, привласнення	20,0	10,3	13,4
Грубе поведження та нанесення побоїв	7,5	5,6	4,3
Пияцтво	18,5	22,8	19,4
Зв'язок із злочинним елементом	5,8	4,4	4,6
Політична неблагонадійність	7,2	5,5	15,7
Невідповідність посаді	25,3	37,7	23,9
Інші причини	14,7	13,5	15,7

З табл. 3 бачимо, що, крім найрозповсюдженішого мотиву звільнення – «невідповідність посаді», молодший склад міліції виявився більше ураженим пияцтвом, а старший склад – хабарництвом, розтратами та привласненням.

Однак територіальний вимір, хоча й не присутній у звітній документації, з усього комплексу документів не зникає зовсім. За окремими наказами та листами можемо виявити основні «територіальні острівці» посадової злочинності на вищому рівні, що спостерігалися у наступні роки. Так, починаючи з 1922 р. низка перевірок закінчилася суворими попередженнями начальникам міліцій про недопустимість виявленого у керованих ними структурах. Приміром, стосовно Харківської губернії міліції мова велася про погану дисципліну,

повний безлад у документації (включно із фінансовими документами), недотримання процедури дізнання, кумівство, приятельські стосунки в службових справах, зловживання, приховування фотографій злочинців тощо [30]. І зрештою зазначалося, що у разі відмови виправити означені зауваження, зроблені під час перевірок у інших губерніях, начальників міліції звинуватять у свідомому небажанні налагодити роботу.

Зазначимо, що на початку 1920-х рр. за підсумками перевірок начальники здебільшого отримували попередження й догани та переводилися на інші керівні посади. Особливість формування номенклатури призводила до збереження керівних кадрів та переведення їх на рівнозначні посади або у інші губернії, або у інші відомства. Так, приміром, начальника Харківської губернської міліції після звільнення у 1922 р. призначили начальником Київської губернської міліції, де у 1925 р. він опинився у центрі скандалу з приводу звинувачень у систематичному хабарництві, розтратах, привласненнях тощо та застрелився на момент арешту [31].

Починаючи з 1925 р. характер покарань за посадові злочини суттєво змінюється. У цей час Україною прокотилася ціла хвиля виявлення посадових злочинів серед адміністративного складу міліції та кримінального розшуку, у більшості випадків ініційованих ДПУ. Найбільшого розголосу набули справи щодо керівництва харківського, київського, херсонського, тульчинського, старобільського губернських та повітових (згодом – окружних) відділів міліції та розшуку. Головними пунктами у звинувачувальних документах були розтрата, привласнення, пияцтво, аморальна поведінка, звідництво, покриття злочинців, хабарництво тощо [32-36]. Й мова велась вже не про внутрішній розгляд, а про заведення кримінальної справи та передавання її до суду. Відповідно і вирoki стали значно суворішими за догани та попередження. Так, приміром, у справі київської міліції проходило 113 звинувачених. П'ятеро з них, що обіймали керівні посади, були засуджені до вищої міри покарання – розстрілу [37].

Мова тогочасних документів дозволяє реконструювати те, що саме стояло за тією чи іншою категорією посадового злочину. Так, приміром, у звинувачувальному висновку ДПУ щодо керівництва херсонської міліції та кримінального розшуку, крім детального переліку фінансових махінацій та розтрат, міститься й характеристика дій, які мали некримінальний, але резонансний характер, бо провокували активну реакцію з боку суспільства: «...Сафронов, як Начальник окрадмінвідділу влітку 1924 р. приймав участь у пиятиках, організованих в нього вдома та у Феофанова, при цьому при відкритих вікнах співав “Яблучко”, приймав участь у тостах “За жінок”, у співах та танцях, у навантаженні авто вином для гуляння, і, зрештою, з’явився у п’яному вигляді з Дитмаром, Купцовим й Шахновим у кінний резерв, де останній у присутності Сафронова, будив міліціонерів, примушував їх співати пісень, чим дискредитував себе в очах трудящих й своїх підлеглих осіб командного й рядового складу й розкладав очолювану ним установу... Сафронов, як член комісії з чистки радянських установ, у позаробочий час приймав у себе на квартирі працівницю окрвиконкому Винокур-Піскарьову з питання її майбутньої чистки, намагався насильно її поцілувати, а потім, після того, як означена Винницька від нервового потрясіння осліпла через те, що була вичищена з установи, вибачався перед нею – Винницькою, вказуючи, що мав на увазі тільки пошуткувати над нею та, знаючи про розповсюджені Винницькою дискредитуючі його плітки по місті у зв’язку з означеною історією, до відповідальності її не притягував... Крім того, приймаючи біля своєї квартири у позаслужбовий час Полянську з питання чистки її батька, у момент її зізнання щодо важкого стану через вичищення її батька, запропонував їй “погуляти”, чим дискредитував себе й установу, в якій працював» [38].

З урахуванням викладених вище статистичних показників та підтверджених ними тенденцій, можемо говорити про те, що протягом 1920-х років проблема посадової злочинності у правоохоронних органах зберігала свою гостроту. У середньому 10 – 15%

працюючих в міліції та кримінальному розшуку щороку притягувалися до відповідальності за скоєні злочини (так, з міліції та розшуку України у 1923 р. було вичищено за різні посадові злочини 15% від усього наявного складу, а у 1925 р. – 11,6%) [39]. Зауважимо також, що в означеній системі високим є рівень латентної злочинності, яка не викривається та не засуджується, однак створює загальне тло сприйняття діяльності правоохоронних органів. Останнє формувало суспільне уявлення про міліцію як вкрай забюрократизовану структуру, в якій без хабара отримання доволі простої послуги (надання довідки, дозволу тощо) перетворювалося на митарства. Погане матеріальне забезпечення у поєднанні з високими вимогами з боку керівництва НКВС та країни, щоденний ризик, ненормований робочий день на тлі наявних владних повноважень та провокуючого «непманівського» укладу ставало підґрунтям для посадової злочинності серед правоохоронців. За матеріалами звинувачень у гучних справах 1925 – 1926 рр. бачимо, що керівники міліції та кримінального розшуку (в силу специфіки кадрової політики здебільшого представлене поколінням у віці до 30 років з відповідною біографією – служба в лавах Червоної Армії, членство в КП(б)У, пролетарське походження, доведені ознаки страждання від царського режиму переважно у вигляді перебування в тюрмі чи на каторзі тощо) утворювали з своїх посад інститут «годувань», стягуючи систематичну платню на забезпечення режиму недоторканості для тих, хто вступав з ними у згоду, вдавалися до зловживання владою та «знімали напруження» завдяки систематичному пияцтву. Нагадаємо ще раз, що мова іде лише про 10 – 15% явних злочинців від усіх працівників міліції, однак вони суттєво впливали на соціальне сприйняття правоохоронної системи та примушували керівництво щороку вдаватися до пошуку додаткових засобів обмеження цього явища, оскільки основні – формування пролетарського складу правоохоронних органів, підсиленого членами партії – не дали очікуваних результатів щодо зниження посадової злочинності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Советская милиция: история и современность (1917 – 1987). – М. : Юрид. лит., 1987. – 336 с.
2. Из истории милиции советской Украины. – К. : Изд-во МООП УССР. – 400 с.
3. Михайленко П.П. Утворення карного розшуку України / П.П. Михайленко // Міліція України. – 1999. – № 1-2. – С. 12-14.
4. Барбашин Н.В. Обретение истины / Барбашин Н.В. – Одесса : Скайбук, 2003. – 384 с.
5. Стяжкіна О.В. Бути владою: антропологічні коди провінційних радянських керівників 1920-х років (на матеріалах Донбасу) / О.В. Стяжкіна // Нові сторінки історії Донбасу : зб. наук. ст. – 2009. – № 17-18.
6. Стяжкіна О.В. «Правильна біографія» пересічної людини 1920-х років: способи конструювання минулого (на матеріалах Донбасу) / О.В. Стяжкіна // Нові сторінки історії Донбасу : зб. наук. ст. – 2008. – Кн. 15-16.
7. Міхеєва О.К. Кримінальна злочинність і боротьба з нею в Донбасі (1919 – 1929) / Міхеєва О.К. – Донецьк : Східний видавничий дім, 2004. – 248 с.
8. Сливенко В.А. Державна політика у сфері боротьби з кримінальною злочинністю на Півдні України в 1921 – 1928 рр.: дис. ... кандидата іст. наук : 07.00.01 / Сливенко В'ячеслав Альбертович. – Дніпропетровськ, 2010. – 243 с.
9. Саричев В.І. Посадові правопорушення та соціально-психологічна атмосфера в Україні 1920-х рр. (за матеріалами Катеринославської губернії) / В.І. Саричев, В.А. Сливенко // Грані. – 2006. – № 2 (46). – С. 18-22.
10. Чисніков В.М. Народний Комісаріат Внутрішніх Справ УРСР [Електронний ресурс] / В.М. Чисніков // Юридичний словник. – Режим доступу : <http://zakony.com.ua/juridical.html?catid=42288>.
11. Держархів Донецької області, ф. Р-2295, оп. 1, спр. 1, арк. 24.
12. Державний архів Луганської області, ф. Р-435, оп. 3, спр. 27, арк. 35-40.
13. Державний архів Донецької області, ф. Р-1146, оп. 1, спр. 48, арк. 13-14.
14. Державний архів Луганської області, ф. Р-435, оп. 3, спр. 27, арк. 2.
15. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України (ЦДАВО України), ф. 5, оп. 3, спр. 1205, арк. 11.
16. Державний архів Одеської області, ф. Р-107, оп. 1, спр. 33, арк. 51.
17. Державний архів Одеської області, ф. Р-107, оп. 1, спр. 33, арк. 51 зв.

18. Державний архів Одеської області, ф. Р-107, оп.1, спр. 33, арк. 4-4 зв.
19. Державний архів Донецької області, ф. Р-1145, оп. 2, спр. 20, арк. 36.
20. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 2, спр. 2326, арк. 29.
21. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 2, спр. 2326, арк. 75.
22. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 3, спр. 1205, арк. 15 зв.
23. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 2, спр. 37, арк. 29.
24. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 2, спр. 2326, арк. 75.
25. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 3, спр. 1205, арк. 15 зв.
26. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 2, спр. 37, арк. 29.
27. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 3, спр. 1205, арк. 11.
28. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 2, спр. 37, арк. 27 зв., 29.
29. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 2, спр. 2326, арк. 77.
30. Державний архів Одеської області, ф. Р-107, оп. 1, спр. 228, арк. 131-134.
31. Справа київської міліції // Комуніст. – 1925 – 1926 роки.
32. Державний архів Одеської області, ф. П-29, оп. 1, спр. 1302.
33. ЦДАВО України, ф. 1, оп. 20, спр. 2100, арк. 195.
34. Орлов А. 113. (К делу киевской милиции) / А. Орлов // Коммунист. – 1926. – 13 апреля. – С. 3.
35. Самарин И. Дело киевской милиции. (По материалам обвинительного заключения) / И. Самарин // Коммунист. – 1926. – 15 апреля. – С. 2-3.
36. Дело киевской милиции // Коммунист. – 1926. – 8 мая. – С. 2.
37. Дело киевской милиции. ВУЦИК отклонил ходатайство осужденных о помиловании // Коммунист. – 1926. – 2 июня. – С. 3.
38. Державний архів Одеської області, ф. П-29, оп. 1, спр. 1302, арк. 98-99.
39. ЦДАВО України, ф. 5, оп. 3, спр. 1205, арк. 76.

О.К. Михеева

Динамика должностной преступности среди работников милиции и криминального розыска СССР времен нэпа

В статье рассмотрены содержание и общая динамика преступлений по должности среди работников милиции и уголовного розыска на этапе новой экономической политики как составляющая общей проблемы кадрового обеспечения правоохранительных органов СССР. Рассмотрены возможные причины совершения должностных преступлений и очерчены социальные последствия подобных действий.

О.К. Miheeva

Dynamics of Crimes of Officials among Police Workers and Workers of Criminal Investigation Department in Ukrainian Soviet Socialist Republic during the Period of NEP

In the article the content and general dynamics of crimes in the police during the period of new economic policy (NEP) as a part of the staff assistant problem in the Ukrainian law-enforcement system has been investigated. Possible causes of crimes of officials are considered and social consequences of such actions and evaluated.

Стаття надійшла до редакції 08.04.2011.